

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 432/2017-13

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 13. júna 2017 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o., Prokopa Veľkého 52, Bratislava, zastúpenej advokátskou kanceláriou KPMG Legal s. r. o., Dvořákovo nábrežie 10, Bratislava, v mene ktorej koná konateľ a advokát JUDr. Marian Dzuroška, PhD., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6 Sžf 28/2015 z 28. septembra 2016 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o. o d m i e t a pre neprípustnosť.

O d ô v o d n e n i e :

I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 2. januára 2017 doručená sťažnosť obchodnej spoločnosti ETRANSA Slovakia s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“) vo veci namietaného porušenia jej základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy, základného práva na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 ústavy, práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 dohovoru [sťažovateľka mala zrejme na mysli čl. 38 ods. 1 ústavného zákona č. 23/1991 Zb., ktorým sa uvádza Listina základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), pozn.] rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 6 Sžf 28/2015 z 28. septembra 2016 (ďalej len „napadnuté rozhodnutie“).

2. Z obsahu sťažnosti vyplýva, že Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky (ďalej len „finančné riaditeľstvo“) rozhodnutím č. 1100301/1/132044/2013/5094 z 28. marca 2013 potvrdilo dodatočný platobný výmer daňového úradu pre vybrané daňové subjekty (ďalej len „daňový úrad“) č. 9900403/5/1434146/2012/JanS z 3. júla 2012 (ďalej len „dodatočný platobný výmer“), ktorým daňový úrad vyrubil sťažovateľke rozdiel dane z pridanej hodnoty za zdaňovacie obdobie november 2008.

Krajský súd v Bratislave (ďalej len „krajský súd“) následne rozhodnutím sp. zn. 5 S 123/2013 z 18. novembra 2014 vyhovel žalobe sťažovateľky o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia finančného riaditeľstva č. 1100301/1/132044/2013/5094 z 28. marca 2013 vrátane dodatočného platobného výmeru daňového úradu, uvedené rozhodnutie finančného riaditeľstva a dodatočný platobný výmer zrušil a vec vrátil finančnému riaditeľstvu na ďalšie konanie.

O odvolaní finančného riaditeľstva proti rozsudku krajského súdu sp. zn. 5 S 123/2013 z 18. novembra 2014 najvyšší súd napadnutým rozhodnutím odvolaním napadnutý rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu sťažovateľky zamietol a účastníkom náhradu trov konania nepriznal.

3. Sťažovateľka v sťažnosti uvádza, že 30. novembra 2016 napadla rozsudok krajského súdu (t. j. rozsudok krajského súdu v spojení s napadnutým rozsudkom najvyššieho súdu) aj kasačnou sťažnosťou podľa § 438 a nasl. Správneho súdneho poriadku (ďalej len „SSP“). Sťažovateľka uvádza, že napadnutý rozsudok najvyššieho súdu, ktorý záväzne ustálil výrok rozsudku krajského súdu, jej bol doručený 7. novembra 2016, t. j. za účinnosti SSP, a je toho názoru, že kasačná sťažnosť v zmysle § 439 a nasl. SSP je prípustná aj proti rozsudku krajského súdu. Sťažovateľka zároveň uvádza, že keďže nemožno vylúčiť, že kasačnú sťažnosť najvyšší súd odmietne ako neprípustnú, na účely zachovania lehoty na podanie ústavnej sťažnosti podáva túto ústavnú sťažnosť súčasne s podaním kasačnej sťažnosti.

4. Čo sa týka samotnej sťažnosti, sťažovateľka namieta, že napadnutým rozsudkom došlo k porušeniu ňou označených ústavných práv a ústavných noriem z dôvodu arbitrárnosti napadnutého rozsudku a odňatia zákonnému sudcovi.

5. Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti nálezom takto rozhodol:

„Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudkom č. k. 6Sžf/28/2015 zo dňa 28. septembra 2016 vydaným v právnej veci ETRANSA Slovakia, s.r.o. c/a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, sp. zn. 1100301/1/132044/2013/5094 zo dňa 28. 3. 2013 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č. 9900403/5/1434146/2012/JanS zo dňa 3.7.2012, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/123/2013, porušil právo sťažovateľa na súdnu ochranu podľa článku 46 ods. 1 v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 a právo sťažovateľa na zákonného sudcu podľa čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 6 ods. 1 a právo na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (sťažovateľka zrejme myslela právo na zákonného sudcu podľa čl. 38 ods. 1 listiny, pozn.).

Ústavný súd zrušuje rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky č. k. 6Sžf/28/2015 zo dňa 28. septembra 2016 vydaný v právnej veci ETRANSA Slovakia, s.r.o. c/a Finančné riaditeľstvo Slovenskej republiky, o návrhu na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia Finančného riaditeľstva Slovenskej republiky, sp. zn.

1100301/1/132044/2013/5094 zo dňa 28. 3. 2013 v spojení s rozhodnutím Daňového úradu pre vybrané daňové subjekty č 9900403/5/1434146/2012/JanS zo dňa 3.7.2012, vedenej na Krajskom súde v Bratislave pod sp. zn. 5S/123/2013 a vec vracia Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky ako súdu odvolaciemu na ďalšie konanie.“

II.

6. Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

7. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

8. Podľa čl. 131 ods. 2 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach podľa čl. 127 ústavy v trojčlenných senátoch. Senát sa uznáva nadpolovičnou väčšinou svojich členov.

9. Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak.

10. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú zákonom predpísané náležitosti, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

11. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

III.

12. Sťažovateľka namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 46 ods. 1 ústavy v spojení s čl. 1 ods. 1, čl. 2 ods. 2, čl. 141 ods. 1 a čl. 144 ods. 1 ústavy a čl. 48 ods. 1 ústavy a práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 38 ods. 1 dohovoru rozsudkom najvyššieho súdu sp. zn. 6 Sžf 28/2015 z 28. septembra 2016, pričom podľa sťažovateľky k porušeniu ňou označených práv došlo predovšetkým v dôsledku arbitrárnosti ňou napadnutého rozhodnutia, ako aj tým, že jej bol odňatý zákonný sudca. Sťažovateľka pritom vo svojej sťažnosti zároveň uvádza, že v predmetnej veci podala aj kasačnú sťažnosť podľa § 438 a nasl. Správneho súdneho poriadku.

13. Ústavný súd sťažnosť sťažovateľky predbežne prerokoval na neverejnom zasadnutí senátu ústavného súdu podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde a v rámci tohto preskúmania zistil, že jej sťažnosť je neprípustná.

14. Pri posudzovaní sťažností ústavný súd poukazuje na skutočnosť, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Z princípu subsidiarity vyplýva, že právomoc ústavného súdu poskytnúť ochranu základným právam a slobodám je daná iba vtedy, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhodujú všeobecné súdy. Ústavný súd sa pri uplatňovaní svojej právomoci riadi zásadou, že všeobecné súdy sú ústavou povolané chrániť nielen zákonnosť, ale aj ústavnosť. Preto je právomoc ústavného súdu subsidiárna a nastupuje až vtedy, ak nie je daná právomoc všeobecných súdov (m. m. IV. ÚS 236/07).

15. Podstata a účel princípu subsidiarity spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a ani podľa povahy veci nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Ústavný súd predstavuje v tejto

súvislosti ultima ratio inštitucionálny mechanizmus, ktorý sa uplatní až v prípade nefunkčnosti všetkých ostatných orgánov verejnej moci, ktoré sa na ochrane ústavnosti podieľajú. Opačný záver by znamenal popieranie princípu subsidiarity právomoci ústavného súdu podľa zásad uvedených v § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde (porovnaj m. m. III. ÚS 149/04, IV. ÚS 135/05, II. ÚS 156/09, I. ÚS 480/2013).

16. Podľa § 53 ods. 1 zákona o ústavnom súde sťažnosť nie je prípustná, ak sťažovateľ nevyčerpal opravné prostriedky alebo iné právne prostriedky, ktoré mu zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd účinne poskytuje a na ktorých použitie je sťažovateľ oprávnený podľa osobitných predpisov.

17. Sťažnosť podľa čl. 127 ods. 1 ústavy môže vzhľadom na princíp subsidiárnej právomoci ústavného súdu zásadne smerovať iba proti právoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej moci, ktorý vo veci rozhodol po vyčerpaní všetkých opravných prostriedkov, resp. iných právnych prostriedkov nápravy, ktoré mal sťažovateľ k dispozícii v poslednom stupni (IV. ÚS 85/2013).

18. Sťažovateľka uvádza, že v jej veci podala proti rozsudku krajského súdu (o ktorom pôvodne rozhodoval najvyšší súd napadnutým rozsudkom; išlo o odvolanie žalovaného proti rozsudku krajského súdu podané ešte za platnosti a účinnosti Občianskeho súdneho poriadku, kde najvyšší súd rozhodol napadnutým rozsudkom spôsobom, že rozsudok krajského súdu zmenil tak, že žalobu zamietol a žalovanému nepriznal náhradu trov konania) kasačnú sťažnosť (bod 8 sťažnosti). Ústavný súd dopytom na najvyššom súde zistil, že predmetná „kasačná sťažnosť“ bola 23. marca 2017 zapísaná do súdneho registra „Sdo“ pod sp. zn. 2 Sdo 4/2017 a doteraz nebola skončená. O tejto veci bude teda rozhodovať opätovne najvyšší súd.

19. Vychádzajúc z uvedeného možno uzavrieť, že právny poriadok Slovenskej republiky poskytuje sťažovateľke účinný právny prostriedok ochrany jej základných práv a slobôd, ktorý sťažovateľka využila (t. j. podala kasačnú sťažnosť). Inak povedané, v tejto chvíli sa sťažnosť podaná ústavnému súdu javí byť predčasne podaná, keďže existuje iný

orgán verejnej moci (najvyšší súd) oprávnený poskytnúť ochranu základným právam a slobodám sťažovateľky.

20. Posudzujúc sťažnosť sťažovateľky ústavný súd uzatvára, že prijatím sťažnosti na ďalšie konanie by došlo k vzniku ústavne neakceptovateľného stavu, keď by v zásade o rovnakej veci rozhodovali paralelne viaceré orgány súdneho typu – najvyšší súd a ústavný súd (mutatis mutandis II. ÚS 1/08, II. ÚS 393/2014, III. ÚS 632/2014, IV. ÚS 146/08, IV. ÚS 420/2011). Išlo by o taký stav, ktorý je v právnom štáte neaprobateľný, pretože by mohol viesť k rozdielnym rozhodnutiam v rovnakej veci, čo by malo negatívne (a len obťažne odstrániteľné) dôsledky na právnu istotu, ktorá tvorí integrálnu súčasť princípov právneho štátu.

21. Vzhľadom na uvedené ústavný súd sťažnosť podľa zásady ratio temporis odmietol ako neprípustnú pre predčasnosť podľa § 53 ods. 1 v spojení s § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

22. V závere ústavný súd dopĺňa, že o obdobných (skutkovo až totožných) sťažnostiach sťažovateľky (smerujúcich proti rozsudkom najvyššieho súdu) nedávno rozhodoval (I. ÚS 19/2017, II. ÚS 170/2017) a i tieto sťažnosti sťažovateľky (Rvp 10/2017, Rvp 11/2017, Rvp 12/2017) boli odmietnuté pre neprípustnosť z dôvodu, že sťažovateľka podala vo veciach kasačnú sťažnosť.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. júna 2017